

[Aksel Larsen.]

hus, saa vilde det kun betyde, at man underskrev sin egen Dødsdom, og at derfor enhver Art af Militærberedskab er forkastelig; det højeste, man kan tillade sig, er et Vagtværn, som kan konstatere Neutralitetskrænkelser, fungere som et Slags Grænsepoliti, men ikke skal have militære Opgaver.

Jeg mener, vi har Ret til at faa Besked om, hvorledes det ligger med disse Ting, om det er rigtigt, at Danmark ikke alene ikke er i Stand til at forsvare sig militært, men at en hvilken som helst Art af Militærvæsen vil være til Fare for Danmark. Hvis dette er rigtigt, og jeg maa jo tro, at Krigsministeren har vidst, hvad han skrev, saa maa man gaa ud fra, at de Undersøgelser, han henviste til nu, som anstilles af Regeringen, gaar ud paa den hurtigst mulige Afskaffelse af det militære Beredskab, vi har, og ikke paa nogen Udvikling af det i modsat Retning. Jeg maa altsaa gaa ud fra, at det ærede Medlem Hr. Hartel fuldkommen har misforstaaet Krigsministeren, naar han tror, at der herfra er afgivet noget Løfte. Som man ser af min Dokumentation, kan Meningen kun have været det stik modsatte af, hvad det ærede Medlem Hr. Hartel opfattede.

Men samtidig maa det være mig tilladt for egen Regning — jeg skal ikke give mig ud for at være en saadan Militærekspert, som Krigsministeren aabenbart har været paa dette Tidspunkt, naar han turde skrive en Pjece af den Art —, men det maa være mig tilladt for egen Regning at sige, at jeg er af den Opfattelse, at Spørgsmaalet om Danmarks Stilling til og under en kommende Krig og Spørgsmaalet, om Danmark kan undgaa Krigens Rædsler, og om Danmark kan forhindre, at Landet bliver besat af fremmede Tropper, er i allerhøjeste Grad ikke et militærpolitisk, men et udenrigspolitisk Spørgsmaal. Dette er naturligvis ikke nogen original af mig opfunden Tanke; det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft, Ordføreren for Forslagsstillerne, har selv i sin Ordførelse været inde paa udenrigspolitiske Spørgsmaal og har herunder som Begrundelse for Forslagets Fremsættelse anført, at hele den internationale Situation har forandret sig, og bl. a. har det ærede Medlem henvist til den meget kraftige Oprustning, som med den danske Udenrigsministers Sanktion bedrives af Hitler-Tyskland.

Man kan ikke se bort fra dette, om jeg saa maa sige, internationale eller i hvert Fald udenrigspolitiske Moment, og man maa

gøre sig klart, at den eneste Sikkerhed for, at Danmark holdes uden for en Krig, at Danmark ikke bliver hærget af Krigens Rædsler, maa søges i en konsekvent Understøttelse af alle internationale Fredsbestræbelser, saaledes at Krigen umuliggøres. Enhver anden Udenrigspolitik er, for at tale med Krigsministerens Ord fra 1930, det samme som at underskrive Landets egen Dødsdom som selvstændigt Land. Og her forekommer det mig, at Regeringen med Rette kan anklages for adskillige Forsyndelser, og ikke alene Unladelessynder, men det blive der jo Lejlighed til at komme ind paa, naar Statsministeren i Eftermiddag har haft sin private Sammenkomst med visse af Politikerne i denne Sal og talt om, hvornaar vi skal have Tillægsbevillingsdebat.

Det er imidlertid et Bedrag over for Folket, hvis man ensidigt fremstiller det saadan, at der kun er een Ting, der er af Interesse i den truende internationale Situation, nemlig at Danmark faar mest muligt Militær, de flest mulige Flyvemaskiner. Det er det, fordi dette er noget, som aldeles ikke i Effektivitet kan taale Sammenligning med en virkelig konsekvent Understøttelse af den internationale Fredspolitik, og samtidig fordi man maa sige sig selv, at selv de 200 Flyvemaskiner, som det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft vil have anskaffet, vilde betyde mindre end ingenting, f. Eks. over for Tysklands Luftstyrker, som det ærede Medlem selv henviste til i sin Forelæggelsestale.

Men hertil kommer saa en baade principiel og praktisk Betragtning af Militærvæsenet, eller man maa for min Skyld gerne kalde det Forsvarsberedskabet, som saadant. Der har naturligvis aldrig manglet Generaler og militære sagkyndige, som forsikrede, at det kunde nok gaa alt sammen. Jeg erindrer personlig en Diskussion, som jeg havde med en af vor mest kendte Militærskribenter, da jeg var inde som Soldat i 1923. Han erkendte, at Militærordningen af 1922 var saa godt som ingenting værd militært set, men alligevel — og jeg tænker, det nærmest var en Citering af Generallejt-nant Ellis Wolff —, alligevel kunde den bruges som Fundament for Opbygning af noget større, og indtil vi i Krigstilfælde fik Hjælp fra Udlandet, han mente formodentlig fra Frankrig. Der har altsaa aldrig manglet militære Forsvarere af det Militærberedskab, vi har haft, men jeg maa jo sige, at efterhaanden som Udviklingen er skredet frem, har det vist sig, at andre militære sagkyndige ikke havde Tillid til dem, og man kan